

KITALÁLOM A SZÜLEIMET

A fényes kávézóban ülnek,
Hemingwayről diskurálnak, és
arról, hogy ez a háború hogyan
változtatja meg őket. Kay Boyle
Sinclair Lewis, majd Fitzgerald
nevét is említik, és másképp
látják az Amerikai Álmot. Anyám,
meztelen karja ezüst a neonfényben,
azt mondja, magasröptű héjának
képzeli, melynek árnyéka minden
városon végigseper. A kávéjuk kezd
kihűlni, de alig érzékelik. Anyám
arca átszellemült. Apám taglejtései
franciásak. Mikor elfogad egy
érvelést, jócskán felvonja vállát,
keze és arca nyitott szellemiségről
tanúskodik. Én öthónapos vagyok,
otthon egy vigyázóval, e fürdővíz-
meleg augusztusi éjszakán. Ők,
noha a közelben hagyták a kocsit,
úgy döntenek, gyalog teszik meg
azt a pár sarkot, kiélvezve az illatos
éjszakát és hogy kettesben vannak.
Az ajtón kilépve, apám Donne
„Szenttéavatás”-át idézi: „Az istenért,
tartsd a szád, és hagyj szeretni”,
és anyám felkacag, könnyedén,
ahogy egy nyári zápor elered.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

